

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 596/2020-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 18. novembra 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a zo sudcov Ladislava Duditša a Libora Duřu predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti BELL TRADE s. r. o., Živnostenská 2, Bratislava, IČO 35 839 511, zastúpenej advokátom JUDr. Milanom Fulcom, Živnostenská 2, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 21 CoE 3/2019 a jeho uznesením z 29. apríla 2020 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti BELL TRADE s. r. o. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. augusta 2020 doručená ústavná sťažnosť obchodnej spoločnosti BELL TRADE s. r. o.,

Živnostenská 2, Bratislava, IČO 35 839 511 (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 21 CoE 3/2019 (ďalej len „napadnuté konanie“) a jeho uznesením z 29. apríla 2020 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že na podklade špecifikovaného exekučného titulu obchodná spoločnosť O2 Czech Republic, a. s., Za Brumlovkou 266/2, Praha (ďalej len „oprávnený“), v napadnutom exekučnom konaní vymáha zaplatenie peňažnej sumy 605 373,32 € s príslušenstvom proti sťažovateľovi ako povinnému. Sťažovateľ v napadnutom konaní podal návrh na zastavenie exekúcie z dôvodu, že došlo k zániku pohľadávky vymáhanej v exekučnom konaní v dôsledku započítania s jeho pohľadávkou voči oprávnenému.

3. Okresný súd Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) o návrhu na zastavenie exekúcie rozhodol uznesením z 9. novembra 2015 tak, že ho zamietol z dôvodu, že sťažovateľ nepreukázal existenciu pohľadávky voči oprávnenému. Poukázal tiež na to, že v Českej republike prebieha konanie o určenie neexistencie zmlúv, z ktorých mala predmetná pohľadávka voči oprávnenému vzniknúť. Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením z 31. októbra 2017, ktorým uznesenie okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Krajský súd uviedol, že v napadnutom exekučnom konaní nemožno riešiť otázku existencie pohľadávky sťažovateľa voči oprávnenému, keďže o tejto veci sa začalo skôr súdne konanie v Českej republike. V zmysle právneho názoru odvolacieho súdu okresný súd bude povinný exekúciu odložiť až do právoplatného rozhodnutia súdu v Českej republike. Až následne bude môcť posúdiť, či pohľadávka vymáhaná v napadnutom exekučnom konaní zanikla v dôsledku započítania.

4. Okresný súd následne rozhodol uznesením zo 4. októbra 2018, ktorým návrh sťažovateľa na zastavenie exekúcie zamietol. Okresný súd považoval jednostranný zápočet vykonaný sťažovateľom za nespôsobilý vyvolať právne účinky zániku vzájomných pohľadávok. Odvolal sa tiež na rozsudok Mestského súdu v Prahe č. k. 66 C 15/2014-391 z 26. júna 2017, ktorým malo byť určené, že zmluvy údajne uzavreté medzi oprávneným a sťažovateľom, na základe ktorých mala vzniknúť pohľadávka sťažovateľa, nikdy nevznikli. Okresnému súdu bolo tiež doručené oznámenie, že Vrchný súd v Prahe tento rozsudok 18. júna 2018 v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 59/2017 ako vecne správny potvrdil. Proti tomuto uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým uznesením z 29. apríla 2020 tak, že uznesenie okresného súdu potvrdil.

5. Sťažovateľ poukazuje na to, že v odvolaní namietal predovšetkým nedostatočné odôvodnenie uznesenia okresného súdu, ktorý len stroho odkázal na rozhodnutia českých súdov a bez ďalšieho založil na ich záveroch svoje rozhodnutie. Podľa sťažovateľa okresný súd si mal existenciu zmlúv, ktoré boli právnym titulom započítavanej pohľadávky, vyriešiť sám. Mal tiež vyhodnotiť, či v konaní o určovacej žalobe pred súdmi v Českej republike išlo o rovnaké zmluvy, ako sú zmluvy, z ktorých sťažovateľ odvodzoval svoju započítavanú pohľadávku. Okresný súd mal tiež skúmať výroky rozsudkov českých súdov z hľadiska ich jednoznačnosti, či možno konštatovať neexistenciu pohľadávky spôsobilej na započítanie.

6. Krajský súd akceptoval právny názor okresného súdu a *„považoval rozhodnutia českých súdov predložené spoločnosťou O2 automaticky za rozhodnutia v plnom rozsahu vzťahujúce sa na ním prejednávanú vec, za rozhodnutia, ktoré s definitívnou platnosťou vyriešili otázku (ne)existencie započítavanej pohľadávky sťažovateľa...“*.

7. Sťažovateľ tiež poukazuje na to, že krajský súd vykonal vlastné hodnotenie dôkazov predložených stranami v konaní pred okresným súdom – išlo predovšetkým o oznámenie o započítaní pohľadávok z 28. apríla 2015 – *„napriek tomu, že súd prvej inštancie žiadne takéto hodnotenie dôkazov nevykonal, pričom vo svojom rozhodnutí ani neuviedol, ktoré dôkazy v konaní vykonal a ktoré nevykonal. Podľa § 383 CSP je odvolací*

súd viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie, pričom z rozhodnutia súdu prvej inštancie nie je možné identifikovať skutkový stav zistený z dôkazov predložených stranami v konaní.

... Krajský súd v Bratislave pochybil, keď sa rozhodol hodnotiť dôkazy, ktoré neboli vykonané a vyhodnotené súdom prvej inštancie a to bez toho, aby dokazovanie zopakoval, resp. vykonal sám na pojednávaní. Takýmto postupom bolo sťažovateľovi odopreté právo vyjadriť sa k dôkazom, ktoré Krajský súd v Bratislave evidentne považoval za podstatné pri rozhodovaní o odvolaní sťažovateľa.“.

8. Sťažovateľ následne spochybnil záver krajského súdu, podľa ktorého sa námietkou nedostatočnej identifikácie zmlúv, ktoré boli predmetom posudzovania v konaniach pred českými súdmi, zaoberal Vrchný súd v Prahe. Z odôvodnenia predmetného rozsudku Vrchného súdu v Prahe je zrejmé, že sa touto námietkou nezaoberal. Obdobne krajský súd uviedol, že české súdy sa danou vecou zaoberali komplexne, keďže mali k dispozícii rozličné návrhy posudzovaných zmlúv. V tomto smere je rozhodujúce, že predmet konania mal byť riadne vymedzený oprávneným ako navrhovateľom, pričom podľa sťažovateľa *„zo žalobného návrhu spoločnosti O2 v predmetnom konaní dostatočne jednoznačne nevyplýva, vo vzťahu ku ktorým konkrétnym verziám predmetných zmlúv navrhuje predmetné určenie.“.* Pritom sám oprávnený v žalobe uviedol, že návrhy zmlúv, ktoré dohľadal vo svojom archíve, *„sa líšia od návrhov zmlúv, ktoré predložil v konaniach pred slovenskými súdmi sťažovateľ, a to predovšetkým vo výške odmeny za poskytnutie licencie.“.*

9. Podľa sťažovateľa z vymedzeného žalobného návrhu oprávneného, ktorý prevzal do svojho rozsudku aj Mestský súd v Prahe, nemožno identifikovať, na ktoré verzie zmlúv sa má navrhované určenie vzťahovať. Oprávnený mohol v priebehu konania konkretizovať, resp. špecifikovať svoj návrh. V dôsledku neurčitosti petitu predmetnej žaloby je takto medzi účastníkmi stále právna neistota týkajúca sa toho, ktorých verzií danej zmluvy sa predmetné určenie týka. Záver krajského súdu o komplexnom hodnotení veci Mestským súdom v Prahe a hodnotení viacerých verzií danej zmluvy neobstojí. Rozhodujúce je znenie žalobného návrhu a určovacieho výroku rozsudku, pričom *„tieto sú natoľko neurčité, že z nich nie je možné vyvodiť jednoznačný záver o tom, či existujú zmluvy, na základe ktorých*

mala vzniknúť započítavaná pohľadávka sťažovateľa. Z tohto dôvodu nebolo možné na podklade týchto rozhodnutí prijať ani záver o neexistencii započítavanej pohľadávky a teda ani záver o tom, že exekúciou vymáhaná pohľadávka nezanikla.“.

10. Týmto postupom krajského súdu a napadnutým uznesením bolo porušené právo sťažovateľa vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia a právo na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu.

11. Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„Základné právo (sťažovateľa)... na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy... ako aj jeho právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru... Uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 29. 04. 2020, č. k. 21 CoE/3/2019-274... ako aj postupom, ktorý jeho vydaniu predchádzal, porušené boli.

Uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 29. 04. 2020, č. k. 21 CoE/3/2019-274, sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie.

(Sťažovateľovi)... sa priznáva náhrada trov právneho zastúpenia v konaní vo výške 450,28 EUR... ktoré je Krajský súd v Bratislave povinný zaplatiť k rukám jej právneho zástupcu... do troch dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Právomoc ústavného súdu, relevantná právna úprava a ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu

12. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

13. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

14. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

15. Ústavný súd môže podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

16. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

17. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

18. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

19. Ústavný súd opakovane judikuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nie je jeho úlohou zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, II. ÚS 231/04).

20. Podľa judikatúry ústavného súdu (I. ÚS 5/00, III. ÚS 245/06, I. ÚS 281/2013) nútený výkon súdnych a iných rozhodnutí uskutočňovaný podľa Exekučného poriadku je súčasťou základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Z judikovaného záveru o súdnej exekúcii ako súčasť základného práva na súdnu ochranu (I. ÚS 5/00, III. ÚS 245/06) vyplýva, že súdna exekúcia vykonávaná podľa Exekučného poriadku musí

byť uskutočňovaná aj v súlade s princípmi spravodlivého procesu v širšom slova zmysle, ktoré sú obsiahnuté v čl. 46 až čl. 48 ústavy.

21. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti vychádzal zo svojho ustáleného právneho názoru, podľa ktorého odôvodnenia rozhodnutí súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), pretože prvoinstančné a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (súdu prvej inštancie, ako aj odvolacieho súdu), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (IV. ÚS 350/09).

III.

Posúdenie veci ústavným súdom

22. Krajský súd v napadnutom uznesení poukázal na doterajší priebeh napadnutého konania, taktiež podrobne vymedzil odvolaciu argumentáciu sťažovateľa a vyjadrenie oprávneného k odvolaniu a dospel k záveru, že uznesenie okresného súdu zo 4. októbra 2018 o zamietnutí návrhu na vyhlásenie exekúcie za neprípustnú a na zastavenie exekúcie je vecne správne. Následne krajský súd uviedol vlastné právne hodnotenie predmetnej veci.

23. V prvom rade poukázal na to, že jedným zo zákonných predpokladov platného započítania vzájomných pohľadávok je podmienka splatnosti vzájomne započítavaných pohľadávok. Krajský súd uviedol, že sťažovateľ svoju pohľadávku voči oprávnenému v oznámení o započítaní pohľadávok z 28. apríla 2015 a v návrhu na vyhlásenie exekúcie za neprípustnú a na jej zastavenie identifikoval len sumou. Existenciu svojej pohľadávky *„odôvodňuje výlučne právoplatným rozsudkom Okresného súdu Malacky č. k. 5 C/86/2010-85 zo dňa 04. 05. 2010, ktorým však nie je judikovaná pohľadávka povinného voči oprávnenému v konkrétnej výške. K právnemu dôvodu a výške tejto pohľadávky sa oprávnený nemohol ani len vyjadriť – nebol stranou sporu.“*

24. Následne krajský súd v bode 8.2.1.1 napadnutého uznesenia uviedol:

„Povinný v návrhu na vyhlásenie exekúcie za neprípustnú a jej zastavenie, ale ani v oznámení o započítaní pohľadávok zo dňa 28. 04. 2015 neuvádza žiadny právny titul tvrdenej pohľadávky vo výške 9.700.750.000,- CZK (v oznámení o započítaní pohľadávok dokonca uvádza sumu 9.750.700.000,- CZK), teda

- povinný ani v jednom z týchto podaní neuviedol právny a skutkový základ tvrdenej pohľadávky v konkrétnej výške 9.700.750.000,- CZK t. j., či ide o pohľadávku, na ktorú vznikol nárok odovzdaním a prevzatím zmluvného alebo bezzmluvného plnenia prípadne, ktorá mala vzniknúť z titulu náhrady škody, alebo z titulu bezdôvodného obohatenia, prípadne z iného právneho titulu;

- povinný ani v jednom z predmetných podaní neuviedol dátum splatnosti pohľadávky povinného, ktorú započítal voči pohľadávke oprávneného vyplývajúcej z exekučného titulu;

- povinný ani v žiadnom zo svojich podaní netvrdil a ani žiadnym spôsobom nepreukazoval, že by došlo k akémukoľvek reálnemu, čo i len čiastočnému plneniu zo strany právneho predchodcu povinného na základe predložených návrhov zmlúv, ktoré považuje za platne uzavreté.“

25. Na základe tejto úvahy dospel krajský súd k záveru, že sťažovateľ nepreukázal existenciu splatnej pohľadávky voči oprávnenému, ktorá by bola spôsobilá na započítanie v čase vykonania jednostranného právneho úkonu z 28. apríla 2015 smerujúceho k započítaniu vzájomných pohľadávok. Krajský súd zdôraznil, že dôkazným bremenom bol zaťažený sťažovateľ, pričom dospel k záveru, že sťažovateľ neunesol dôkazné bremeno vo vzťahu k preukázaniu existencie pohľadávky spôsobilej na započítanie, a tým aj k preukázaniu dôvodu na vyhlásenie exekúcie za neprípustnú a na jej zastavenie.

26. Krajský súd následne poukázal na jadro odvolania sťažovateľa, podľa ktorého exekučný súd mal skúmať, či predmetom konania pred Mestským súdom v Prahe a Vrchným súdom v Prahe boli tie zmluvy, z ktorých sťažovateľ odvodzuje svoju pohľadávku voči oprávnenému. Vychádzajúc z odvolania, sťažovateľ netvrdil, že jeho pohľadávka vznikla zo zmlúv, ktoré boli predmetom rozhodovania českých súdov. Krajský súd v nadväznosti na odvolaciu argumentáciu sťažovateľa poukázal na to, že z rozsudkov

Mestského súdu v Prahe a Vrchného súdu v Prahe je zrejmé, že mali k dispozícii rozličné návrhy posudzovaných zmlúv predkladané oprávneným, ako aj sťažovateľom a predmet sporu posudzovali komplexne a „svoje skutkové a právne závery prijali na základe komplexného posúdenia predmetnej právnej veci s tým, že obdobná námietka, ako je námietka obsiahnutá v odvolaní povinného, bola obsiahnutá aj v odvolaniach povinného a spoločnosti PET - PACK SK, s. r. o... proti rozsudku Mestského súdu v Prahe... pričom Vrchný súd v Prahe, ako odvolací súd, ju vyhodnotil ako nedôvodnú.“.

27. Krajský súd dospel k záveru o neopodstatnenosti odvolacích námietok sťažovateľa aj z dôvodu, že pokiaľ išlo o uzavretie akejkoľvek verzie predmetnej zmluvy, sťažovateľ v konaní pred českými súdmi tvrdil, že k ich uzavretiu malo dôjsť „akceptačným listom pána [REDAKOVANÉ] zo dňa 27. 12. 2002, v prípade ktorého Mestský súd v Prahe v rozsudku č. k. 66C 15/2014-391 zo dňa 26. 06. 2017 ustálil a podrobne rozviedol, že predmetným listom (bez ohľadu na jeho spochybnenú pravosť) pri jeho povahe súkromnoprávnej listiny, nemohlo dôjsť k akceptácii zmlúv. Ohľadne odvolacej argumentácie poukazujúcej na znenia zmlúv predložených v rámci konania pred Okresným súdom Malacky sp. zn. 5 C/86/2010 a pred Okresným súdom Bratislava I sp. zn. 62 Er/1339/2015, resp. zmlúv, ktoré sú zreteľne identifikované v rozhodnutiach vydaných v týchto konaniach, odvolací súd poukazuje na uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 21 CoE/280/2017-514 zo dňa 13. 03. 2018, ktorým bolo rozhodované o odvolaní proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava I, č. k. 62 Er/1339/2015-318 zo dňa 01. 03. 2017, ktorým odvolací súd zmenil rozhodnutie prvoinštančného súdu tak, že námietky povinného proti exekúcii zamietol a v tomto rozhodnutí sa podrobne zaoberal okrem iného aj verziami zmlúv predloženými v konaní povinným, ako aj listom výkonného viceprezidenta oprávneného [REDAKOVANÉ] zo dňa 27. 12. 2002, ktorým podľa tvrdenia povinného malo dôjsť k uzavretiu zmlúv.“.

28. Z týchto hľadísk považoval krajský súd úvahy okresného súdu o neodôvodnenosti návrhu sťažovateľa na zastavenie exekúcie za vecne správne, preto uznesenie okresného súdu zo 4. októbra 2018 o zamietnutí návrhu sťažovateľa na zastavenie exekúcie potvrdil.

29. Vychádzajúc z jednoty odvolacieho a prvoinštančného konania, ústavný súd preskúmal aj právne závery okresného súdu v uznesení zo 4. októbra 2018. Okresný súd uviedol, že sťažovateľ vykonal jednostranný právny úkon – oznámenie o započítaní pohľadávok z 28. apríla 2015, ktorý bol oprávnenému doručený 5. mája 2015. Sťažovateľ v tomto prejave vôle uviedol, že započítava svoju pohľadávku, ktorá *„mu vznikla na základe právoplatného rozsudku Okresného súdu Malacky v Malackách č. k. 5 C/86/2010 zo dňa 04. 05. 2010 a to vo výške 9.750.700.000,- CZK voči pohľadávke oprávneného, vymáhanej v tomto exekučnom konaní. Okamihom, kedy sa predmetné pohľadávky stretli je deň 24. 01. 2015.“*. Okresný súd považoval za preukázané, že *„suma istiny pohľadávky, ktorú mal povinný v úmysle započítať s pohľadávkou oprávneného z exekučného titulu, je rozdielna v návrhu na zmenu petitu zo dňa 29. 11. 2013 a v oznámení o započítaní pohľadávok zo dňa 28. 04. 2015.“*. Medzi účastníkmi je spornou existencia pohľadávky sťažovateľa voči oprávnenému vo výške 9 700 750 000 Kč, pričom povinný v oznámení o započítaní pohľadávok uviedol pohľadávku vo výške 9 750 700 000 Kč, kde následne sťažovateľ uviedol, že ide o chybu v písaní.

30. Okresný súd tiež poukázal na žalobu oprávneného na Mestskom súde v Prahe, ktorou sa oprávnený domáha určenia, že *«zmluvy špecifikované v žalobe („zmluvy Projekt Radnice ONLINE“ na základe, ktorej mala vzniknúť neexistujúca pohľadávka) a právny vzťah medzi nimi nikdy neexistoval a nevznikol.*

... Dňa 06. 07. 2017 bolo tunajšiemu súdu doručené zo strany oprávneného rozsudok Mestského súdu v Prahe... zo dňa 26. 06. 2017, ktorým bolo jednoznačne určené, že zmluvy údajne uzavreté medzi oprávneným a povinným, na základe ktorých podľa tvrdení povinného vznikla pohľadávka spôsobilá na započítanie voči oprávnenému, nikdy nevznikli a neexistujú následne sa povinný proti rozsudku odvolal.

... Dňa 30. 07. 2018 bolo tunajšiemu súdu zo strany oprávneného doručené oznámenie, kde na Vrchnom súde v Prahe (odvolací súd) dňa 18. 06. 2018... bol potvrdený rozsudok Mestského sudu v Prahe... zo dňa 26. 06. 2017, čím bola potvrdená skutočnosť, že vyššie špecifikované zmluvy, ktoré boli predmetom konania na Mestskom súde v Prahe nikdy nevznikli a neexistujú.

... Na základe zistených skutočností tunajší súd považuje jednostranný zápočet vykonaný zo strany povinného zo dňa 28. 04. 2015, za nespôsobilí vyvolať právne účinky zániku vzájomných pohľadávok.».

31. Ústavný súd po preskúmaní napadnutého uznesenia krajského súdu z 29. apríla 2020 v spojení s uznesením okresného súdu zo 4. októbra 2018 dospel k záveru, že právne závery krajského súdu a okresného súdu, na podklade ktorých bol zamietnutý návrh sťažovateľa na zastavenie exekúcie, sú logické, rešpektujú účel vo veci aplikovaných právnych noriem. Odôvodnenie napadnutého uznesenia krajského súdu v spojení s uznesením okresného súdu je dostatočným podkladom pre výrok, ktorým okresný súd zamietol návrh sťažovateľa na zastavenie exekúcie, preto právne závery krajského súdu v spojení s právnymi závermi okresného súdu nie sú zjavne neodôvodnené a ani arbitrárne, a tak sú ústavne akceptovateľné.

32. Ústavný súd v prvom rade poukazuje na právne závery krajského súdu v bodoch 8.2.1, 8.2.1.1 a 8.2.2 napadnutého uznesenia, ktoré vyjadrujú právne hodnotenie predovšetkým návrhu sťažovateľa na vyhlásenie exekúcie za neprípustnú a na zastavenie exekúcie a oznámenia sťažovateľa o započítaní pohľadávok z 28. apríla 2015, na základe ktorého krajský súd dospel k záveru, že sťažovateľ neunesol dôkazné bremeno vo vzťahu k preukázaniu existencie svojej splatnej pohľadávky voči oprávnenému spôsobilej na započítanie s pohľadávkou oprávneného, ktorej vymoženie je predmetom dotknutého exekučného konania. Ústavný súd konštatuje, že už tieto právne závery predstavujú dostatočný podklad pre zamietnutie návrhu sťažovateľa na zastavenie exekúcie, pričom tieto právne závery nemožno považovať za arbitrárne alebo zjavne neodôvodnené. Nemožno akceptovať námietku sťažovateľa, že krajský súd nevychádzal zo skutkového stavu tak, ako ho zistil okresný súd, a sám vykonal hodnotenie dôkazov. V tomto smere primárne nejde

o hodnotenie dôkazov, ale o právne posúdenie argumentácie sťažovateľa v jeho procesnom návrhu – návrhu na vyhlásenie exekúcie za neprípustnú a na zastavenie exekúcie a taktiež v právnom úkone sťažovateľa – oznámení o započítaní pohľadávok z 28. apríla 2015. Z tohto hľadiska nemožno uvažovať o odňatí možnosti sťažovateľa vyjadriť sa k vykonaným dôkazom, keďže primárne išlo o právne posúdenie argumentácie sťažovateľa a jeho podania, resp. právneho úkonu, ktorých pôvodcom je on sám. Navyše z uznesenia zo 4. októbra 2018 je zjavné, že okresný súd poukazoval na obsah oznámenia o započítaní pohľadávok z 28. apríla 2015, čiže skutkové zistenia vyplývajúce z tohto právneho úkonu sťažovateľa tvorili skutkový stav zistený okresným súdom. Krajský súd v napadnutom uznesení realizoval právne hodnotenie skutkových zistení vyplývajúcich aj z tohto právneho úkonu sťažovateľa.

33. Ústavný súd zároveň považoval za právne významné, že uvedené právne posúdenie krajského súdu v bode 8.2.1.1 korešponduje s právnou argumentáciou oprávneného v jeho vyjadrení k odvolaniu sťažovateľa. Je zjavné, že v podstatných bodoch krajský súd prevzal argumentáciu oprávneného uvedenú v jeho vyjadrení k odvolaniu sťažovateľa. Z napadnutého uznesenia pritom vyplýva, že krajský súd doručil toto vyjadrenie 19. decembra 2018 sťažovateľovi s výzvou, aby sa k tejto argumentácii vyjadril. Sťažovateľ túto možnosť nevyužil a k vyjadreniu oprávneného sa nevyjadril (porovnaj bod 4 na s. 7 napadnutého uznesenia). Je teda zrejmé, že s argumentáciou oprávneného – ktorú si osvojil krajský súd – mal sťažovateľ možnosť sa oboznámiť a na ňu reagovať ešte pred rozhodnutím krajského súdu o jeho odvolaní. Sťažovateľ túto možnosť v odvolacom konaní nevyužil, preto je neprípustné, aby túto argumentáciu spochybňoval až v konaní pred ústavným súdom. Ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti stabilne judikuje, že nepripúšťa námietky, ktoré sťažovateľ uplatňuje po prvýkrát až v konaní pred ním samým (napr. II. ÚS 382/2013, IV. ÚS 102/2019).

34. Z tohto pohľadu napadnuté uznesenie krajského súdu je založené na právnom závere, že sťažovateľ nepreukázal existenciu splatnej pohľadávky spôsobilej na započítanie s pohľadávkou oprávneného, ktorú si tento uplatňuje v predmetnom exekučnom konaní. Z uvedeného dôvodu možno argumentáciu konajúcich súdov týkajúcu sa prípadnej identity

tejto pohľadávky s predmetom konaní pred českými súdmi považovať za podpornú, sekundárnu, a nie ťažiskovú.

35. Pokiaľ teda ide o ďalšiu časť odôvodnenia napadnutého uznesenia týkajúcu sa analýzy rozsudkov českých súdov, ústavný súd považoval popri zásadne sekundárnom charaktere týchto úvah za relevantné, že sťažovateľ v odvolaní a ani v ústavnej sťažnosti nijako nespochybnil právny záver krajského súdu, podľa ktorého k akceptácii návrhov zmlúv (bez ohľadu na ich verzie) malo dôjsť akceptačným listom pána [REDAKOVANÉ] z 27. decembra 2002, ktorý ale podľa analýzy Mestského súdu v Prahe nebol spôsobilý na akceptovanie návrhu zmluvy. Krajský súd tiež uviedol, že táto skutočnosť bola predmetom analýzy v iných konaniach, ku ktorej mal takto sťažovateľ možnosť vyjadriť sa. Navyše spôsobilosť uvedeného akceptačného listu pána [REDAKOVANÉ] akceptovať návrh zmluvy a uzavrieť tak zmluvu spochybnil aj oprávnený vo svojom vyjadrení k odvolaniu sťažovateľa, ktorý uviedol, že *„k uzatvoreniu žiadnych zmlúv medzi oprávneným a povinným, resp. jeho právnymi predchodcami v skutočnosti nikdy nedošlo“*. Sťažovateľ mal možnosť na toto tvrdenie reagovať v odvolacom konaní, čo však neurobil. Sťažovateľ ani v ústavnej sťažnosti nespochybnuje právny záver krajského súdu, podľa ktorého bez ohľadu na verziu návrhu zmluvy k uzatvoreniu zmluvy ako takej malo dôjsť špecifikovaným akceptačným listom, ktorý ale nebol spôsobilý vyvolať účinky akceptácie návrhu, a tým ani uzavretie zmluvy.

36. Ústavný súd takto nezistil skutočnosti, ktoré by indikovali možnosť vysloviť porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu.

37. Na tomto základe ústavný súd ústavnú sťažnosť už pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

38. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. novembra 2020

Miroslav Duriš
predseda senátu